

Ljubljanski ZVON

Leposloven in znanstven list.

Štev. 5.

V Ljubljani 1. velikega travna 1890.

Leto X.

Spomini.

Tresočih rok iztiče
V predalih žena siva:
Nekdanjih časov priče
Predalce vsako skriva.

Svetuſce čudotvorne
Iskrí se tù svetinja:
Pred ženo dôbe zorne
Odkriva se blaginja!

Tedàj je še verjela
Svetinji čudoviti,
Mladenka je vesela
Svet mogla ves ljubiti . . .

Tù cveti posušeni:
Na njé in drôbne liste
Okó zrè blédi ženi,
Zrè čas ljubezni čiste!

Kakó je takrat pila
Ljubezni slast in togo . . .
Ta dôba je minila
In mnogo ž njo, premnogo!

Tù dragi še spomini,
O milih znancih priče:
Vsi v grobni spé globini,
A ljubi jih mrliče!

Kar bolečin užila,
Kar slasti mogla piti,
Nikdár ni pozabila,
Ni mogla pozabiti . . .

Kadàr takó pobožno
Svetinje té odkriva,
V samoti svoji tožno
Premišlja žena siva:

Prišla je srcu zima,
A mislij ni ji vzela —
Da nì spominov nima,
Kakó naj bi živila? —

A. Funtek.

Ljubljanski ZVON

Leposloven in znanstven list.

Štev. 9.

V Ljubljani 1. kimovca 1890.

Leto X.

V gôrah.

Raz visoko gôrsko slame
Gleda dom tesán;
Vkréber nese težko breme
Mož potán.

Na samotno stêzo seva
Živi solnčni sôj,
Z drevja, v zraku mu prepeva
Ptíčov rôj.

Često že je hodil čvrsto
Vrhu teh strmin,
Ali dânes nese — krsto
Mož trpín!

Krsto nese, da jedínca
Vánjo položí —
Siromaku se od svínca
Breme zdí . . .

Dôkaj sreče res nikoli
Bog mu ni delil,
A premnogo tudi holi
Ni užil.

Zadovoljno v tesni koči
Bival je doslej,
Zdaj pa dôba zlá napoči
Híši tej!

Solzna mati, žena čaka
Gôri krâj sinú,
Pri mrličku bedna plaka
Brez mirú.

Stoj, to peče kakor plâmen . . .
Močni mož potrt
Zgrudi se na skalni kamen,
V srei smrt!

Z drevja, v zraku mu prepeva
Pesmi ptíčov rôj,
Nánj, na krsto modro seva
Sólnčni sôj . . .

Vstane, v hrib se znova trudi,
Mêni pa se zdí:
Takšna stêza časih tudi
V grôb drží! —

A. Funtek.

